

JAKUB BOUDA

AFORKALYPSA

Dáma z hvězd

Svazek sedmý

Dosud vyšlo:

I - Aforkalypsa

II - Aforkalypsa - Záhadný grimoár

III - Aforkalypsa - Zdrhej, poutníče!

IV - Aforkalypsa - Horší než oni

V - Aforkalypsa - Tantrická síla

VI - Aforkalypsa - Soumrak mágů

© Jakub Bouda, 2021

© TISKÁRNA K&B, s.r.o., 2021

Typography © Beky, 2021

Obálka: Martin Sketchnito Šťastný 2021

Korektura: Martina Krešne 2021

Slovo autora

Nasypte do vroucího kotle nenávisť, pomstu a závist a za pečlivého míchání pronášejte kouzelnou formuli. Výsledným produktem bude dokonalý záporák. Ale pozor. Víte, jak je to s kulinářskými výsledky. Obyčejně je někdo sežere...

PS: Když nemáte pomstu, vrazte tam kečup.

Věnováno Štefanovi s tvrdým, který nade mnou nikdy nezlomil hůl. Ani o mě.

1 – Volný pád

Sdílena se řítila dolů k zemi jako kámen. Po cestě minula koště, které se stejně jako ona bezvládně padalo k zemi. Násada ji udeřila do tváře. Sykla bolestí a utrousila několik ošklivých kleteb. Patrně by pokračovala dál, ale náraz na větve rozložitého stromu jí vyrazil dech, takže cestu mezi větvemi už absolvovala mlčky.

Když Sdílena za mohutného praskání větví dopadla na zem, jen tiše zakňučela bolestí a ztratila vědomí. Koště našlo nový domov v koruně stromu a nevypadalo, že by se snažilo dostat zpět ke své paní.

Na krajinu se snášela noc, která s sebou přinesla chlad, lezoucí až do morku kostí. Byly to právě cvakající zuby, které Sdíleny vytrhly z bezvědomí. Trochu se uklidnila, když zjistila, že ten klapavý, srdce svírající zvuk, vyluzuje sama, ale radost ji přešla hned, jak se pokusila pohnout.

Její levá noha byla na několika místech zlomená, stejně tak i předloktí levé ruky. Pravděpodobně to odneslo i několik žeber, protože jí dělalo potíže dýchání. Po celém těle měla obrovské zhmožděniny a škrábanců více než hračka pro koťátka. Zima jí roztrásla celé tělo a každý pohyb jí přinášel novou bolest. Sdílena se zdravější rukou pokusila setřít stékající slzu a pak se rozhlédla kolem sebe. Musí se někam schovat, jinak tuhle noc nepřežije.

Stále se třesoucí zimou se plazila směrem ke skále, jež uzavírala lesní porost. Bolelo to jako čert, ruce měla

zkřehlé tak, že už ani nevnímala drobné oděrky, kterých měla plné dlaně a nehty. Nehty, její chloubka, byly nenávratně pryč. Místo nich měla na rukou ošklivé olámané nic plné špíny a zbytků listů.

Když se konečně doplížila ke skále, byla skutečně na pokraji sil. Nasoukala se do úzké štěrbiny, kam nefoukal vítr a vyčerpaně zavřela oči. Byla k smrti unavená, ale usnout nedokázala. Většinu života prožila v přírodě a věděla, že okolí bude plné dravců, kteří by ji při večeři možná ani nezbudili. Tak jen tiše ležela, vzlykala bolestí a těšila se na východ slunce.

Tělo si nakonec vyžádalo své a Sdílena usnula. Byl to zvláštní sen. Stála uprostřed kamenného sálu a před sebou viděla trůn, na němž seděla bohyně Hekaté. Ano. Ta Hekaté, která byla vzývána jako bohyně čarodějnic, stejně jako porodů, o které se v současnosti staraly především její svěřenkyňe.

Byla krásná, o tom nebylo pochyb. Z jejího nádherného obličejce vyzařoval jakýsi klid, který ovšem způsoboval, že ti, jež na něj hleděli, pociťovali bázeň. V ruce třímala hůl obtočenou hady a u nohou jí ležel jakýsi tmavý tvor, možná pes, snad velká kočka. Tvor byl v černé barvě půlnoci a z pootevřené tlamy cenil tesáky. Vypadal líně, ale Sdílenou napadlo, že by stačilo jediné slovo, aby jí rozsápal krk.

Pak se Hekaté zvedla z trůnu, udeřila holí o zem, až se na svém vrcholku proměnila v pochodeň. Oheň zasyčel a zazářil a Sdílena viděla, že stojí v jeskyni. Bohyně k ní

došla a podávala jí hůl.

„Musíš pokračovat,“ řekla jí pak.

Sdílena ve snu jen zavrtěla hlavou a skláněla oči před bohyní.

„Musíš pokračovat,“ řekla Hekaté mnohem naléhavěji a znovu podala hůl Sdíleně. Ta nakonec hůl bázlivě přijala. Hekaté se v ten moment usmála a rozpadla se na prach. Tmavý tvor, dosud ležící u trůnu vyskočil na nohy a zavřel. A v ten moment se Sdílena probudila.

Realita byla mnohem krutější. Noční chlad sice Sdílenou částečně zbavil horečky, ale ta se teď hlásila zpět. Naraženiny se podlily tmavými skvrnami a zlomeniny nehezky natekly. Bude s tím muset něco udělat. Kdyby jen dávala větší pozor, když se jí Una snažila vysvětlit základy léčivých kouzel.

Když Sdílena došla v myšlenkách k Uně, popadl ji vztek. Je to všechno její vina. To ona ji vyhnala. To ona ji přivázala na koště a vyslala, Perun ví kam. A díky ní tu teď leží zraněná a bezmocná. Ale však se dočká. Jednoho dne se Sdílena vrátí a zakroučí tý starý mrše krkem. Jednou. Jednou bylo ale hrozně daleko. Teď se musí postarat, aby tu nezdechla v lesích a aby její mrtvolu neohlodala zvěř. Do Peruna!

Slunce už vystoupalo na oblohu a Sdílena usoudila, že ve stínu jí bude mnohem lépe. Otočila hlavu, až kam to šlo a snažila se prozkoumat úzkou prasklinu ve skále. Když trochu zatáhne břicho, mohla by tím otvorem prolézt. Na chvílku ji sice přepadly pochyby, protože

v takovém skalním otvoru by mohlo číhat něco ošklivého, ale žádná velká šelma to vzhledem k úzkému vchodu nebude a s drobnou havětí si dokáže poradit. Je přece pořád ještě čarodějka. Nebo čarodějnice, jak ji nazvala Una.

Sdílena zkusila ohnivé kouzlo. Na dlani jí vyrostl téměř okamžitě plamen. To bylo dobré. Magie se vrátila. A uvnitř se bude světlo a později i teplo hodit. Pak se s vypětím všech sil začala soukat do pukliny.

Trvalo to neuvěřitelně dlouho a Sdílena prolila potoky slz, než se jí podařilo vmáchnout do mezery v kamení. Ale stálo to za to. Za puklinou na ni čekala prostorná jeskyně, do které vítr navál slušnou dávku Jehličí a listí, takže podlaha byla měkká a nestudila. Po jedné ze stěn dokonce stékala malým čůrkem voda. Zdálo se, že měla štěstí v neštěstí. Teď už jen ošetřit ty zlomeniny.

Jako první se pokusila spravit zlomenou ruku. Rozhlédla se kolem a v šeru hledala něco, co by mohla použít jako dlahu. Nebyla tu ale ani větvička. Nevadí. Zkusí něco jiného. A pak přivolala koště.

Koště poslechlo téměř okamžitě. Ve větvích, kde se při pádu zaklínilo, to zapraskalo, jak ho magická síla vyrvala ze stromového objetí. Na zem se sneslo několik listů, které koště orvalo a pak už koště směřovalo neomylně k puklině, ze které ho volala Sdílena.

„Promiň,“ řekla Sdílena, když koště zlomila o stěnu a rozštípla ho na několik kusů. „Ale stejně je to všechno

taky tvoje vina," snažila se omluvit svůj čin. Žádná čarodějka by totiž své koště dobrovolně nezničila. Ale tohle je vážně úplně jiná situace.

Když měla Sdílena připravené dlahy a z vrchní sukně nadělala pomocí zubů a zdravé ruky proužky látky, vložila si levou ruku do pravého podpaží, přitiskla ji k tělu zdravou rukou a pak zlomenou rukou prudce šklubla od sebe. Zvuk, který při tom vyloudila, než upadla do mdlob, vyplašil u stropu visící netopýry.

Když se probrala z mdlob, přiložila na ruku dlahy a pevně ji obvázala. A teď to horší. Bude se muset pokusit spravit kost v noze. U zadní stěny ležel prasklý balvan. Kdyby do něj zaklínila nohu za kotník, mohla by zkusit narovnat kost tak.

Bylo nad slunce jasnější, že to bude bolet. Sdílena složila kousek látky a vložila si ho mezi zuby. Pak se slzami v očích nadzdvihla nohu a položila ji přes balvan. Kotník zapadl do mezery jako by tam odjakživa patřil. Sdílena se s přivřenýma očima nadechla a trhla tělem směrem k východu. Její zuby i přes látku zaskřípaly, ale tentokrát Sdílena neomdlela. V noze jí šlehaly snad plameny pekelné a celé tělo jí hořelo, což bylo samozřejmě dílem horečkou a dílem šířící se bolestí.

Ruce se jí klepaly vysílením, když přivazovala k noze dlahu z koštěte. Teď si pár dní poleží a už bude dobře. A pak se bude moct připravit na pomstu. A bude sladká, děvčátka, to se spolehněte, slibovala si v duchu Sdílena.

U bran města se objevili čtyři muži. Tři z nich byli staří. Tři z nich byli mágové. Ale nebyli to ti samí. Brána se začala otvírat v okamžiku, kdy je strážný zahlédl. Všichni je znali. Minimálně ty mágy. Ty znal kde kdo. Zároveň vyběhl od brány posel, který upaloval k paláci, aby váženému vládci Crabathorovi a jeho krásné ženě Neferfe zvěstoval, že se jim vrací syn, otec a tchán v jedné osobě, víc než rodinný přítel a ten starý mnich, který si na všechno a všechny věčně stěžuje.

Královna Neferfe ani nenechala posla domluvit a už běžela ze sálu, aby mohla svého syna přivítat. Neohrožený vládce Aquilonie Crabathor něco zamumlal o problémech, které jisto jistě zase nastanou, když jsou ti dva, tedy Rumbnitz s Yorikem nablízku, a vyrazil za královnou.

„Budu se ženit,“ oznámil suše Yorik, když se konečně vyprostil z matčina sevření.

„Ale to je báječné, Yoriku. Myslím, že máš nejvyšší čas a tuším, že Megan bude také nadšená.“

„Nebudu si brát Megan,“ zatrhl proud dalších slov Yorik.

„Nemohu si vzít smrtelnici a celý život si zoufat, že mě jednou stará a nemohoucí opustí, zatímco já budu mladý a zdravý. Megan to, myslím, pochopí a ty si na to zvykneš.“

Neferfe chytla Yorika prsty za bradu a podívala se mu do očí. Neviděla v nich nic určitého. Nebyl v nich vztek ani láska, strach ani radost. Pak se jí Yorik z prstů jemně

vyškubl.

„A musím s vámi se všemi mluvit ohledně jednoho proroctví. No a samozřejmě gratuluji k bratrovi,“ řekl Yorik jen tak mimochodem.

Královna Neferfe ztuhla a Crabathor, který akorát dorazil, protočil oči v sloup. Yorik, který si toho všiml, se podíval na matku, nasadil omluvný obličej a řekl: „Bylo to tajemství?“

„Bylo to především překvapení. A měla to být holčička,“ dodala Neferfe smutně.

„Aha. Tak se na to zklamání alespoň máte čas připravit,“ řekl Yorik a přesunul se od královny ke královi.

„Nazdar otče,“ zahlaholil Yorik a obejmul stárnoucího vikinga. „Rád tě vidím.“

„Ještě před chvílkou jsem měl ten samý pocit,“ pronesl vyhýbavě Crabathor.

„Hm,“ odpověděl Yorik. „Jedna věta a všechno je v háji. Vy lidé jste tak divní.“

„My lidé se těšíme z malých radostí, Yoriku,“ řekl Crabathor.

„Říká chlap, co má palác, žije s bohyní, i když přiznávám, že dost slabou, je zdravý, plný síly a bohatý. No, zkus to jít říct někomu za bránu. A vezmi si helmu,“ řekl kousavě Yorik. „A kde je Megan?“ pokračoval v hovoru. „Musím s ní mluvit,“ řekl tiše, jako by se nic nestalo.

„Jestli se chystáš nasrat všechny najednou, najdeš ji v zahradě. Tráví tam při čekání na tebe většinu času.“

„Díky,“ houkl přes rameno Yorik a odkráčel do zahrad.

Když si Megan všimla přicházejícího Yorika, nadšeně vyskočila a běžela mu naproti. Yorikovi tím připomněla malou Megan. Tu, se kterou se poznali. A ona vlastně byla pořád stejná. Byla krásná, veselá a její úsměv byl nakažlivý. I Yorik roztáhl koutky k úsměvu, když ji viděl, jak k němu běží.

Megan vletěla Yorikovi do náručí a Yorik s ní několikrát zatočil do kola. Pak ji celou rozesmátou postavil zpět na zem a políbil ji na tvář.

„Zdravím tě, Megan,“ řekl a úsměv z jeho tváře pomalu mizel.

„Ráda tě vidím, princí Yoriku,“ řekla Megan a udělala malé pukrle. Oba pak vyprskli smíchy.

„Jsem moc ráda, že ses vrátil, Yoriku,“ švitořila nadšeně Megan. „Stýskalo se mi po tobě.“

Yorik smutně sevřel rty. „Kéž bych mohl říct to samé,“ prohlásil tiše.

Megan se na něj s pochopením podívala a chytla ho za ruku.

„Neumíš si představit, jaké to je, nic necítit. Snažím se, co to jde, ale nejde to. Necítím žádnou duševní bolest, ani radost. Necítím lásku, necítím stesk. Jediné, co občas cítím, je vztek. Někdy je mi opravdu hrozně. Před chvílkou jsem urazil matku a naštvál otce.“

„To bude dobré, Yoriku. My si na to všichni zvykneme. Všichni časem pochopí, jaká to od tebe byla oběť,“ řekla Megan a pohladila Yorika po hřbetu ruky, za kterou ho držela.

„Jenže teď musím rozesmutnit i tebe,“ řekl Yorik.

„Jak to?“ zeptala se Megan. „Čím bys mě mohl rozesmutnit? Jsem šťastná, že ses vrátil zdravý. Tolik pro mě znamená.“

„No právě,“ řekl Yorik a podíval se Megan do očí.

„Budu se ženit, Megan. Potkal jsem jednu čarodějkou a padli jsme si do oka.“

„Ale to je báječné, Yoriku. Třeba díky ní opět poznáš pocit štěstí. A jaká je? Jak vypadá? Je krásná? Jak se jmenuje?“ zahrnula ho otázkami.

Yorik seděl jako přikovaný. „Ty se nehněváš?“

„Ne. Proč bych měla, Yoriku? Mám být našťavaná, že sis našel ženu, která s tebou bude moct být celý tvůj život? Naopak. Jsem šťastná dvakrát. Za tebe i za sebe. Ty budeš mít manželku ze svých kruhů, se kterou můžete zestárnout během dlouhých věků. A já se nebudu muset strachovat, že se mi manžel nevrátí z nějaké výpravy. Už tak dost trpím, když si představuju, že se mi nevrátí kamarád.“

Yorik na Megan nevěřičně koukal, ale ta pokračovala.

„Udělal jsi pro mě hrozně moc, Yoriku, už jako malý kluk. Ochránil jsi mou rodinu, jsem ti vděčná. A vždycky budu. A teď mi už konečně odpověz.“

„Jistě,“ řekl Yorik. „Je krásná i chytrá. Má vikingské kořeny po otci a narodila se v Gabretě, kde s matkou žijí. A jmenuje se Zadar.“

„Hm. Nebude to s tebou tak zlé, Yoriku,“ řekla se smíchem Megan. „Podívej se, jak celý záříš.“

A měla pravdu, kolem Yorika se rozprostřela zlatavá aura, jen co vyslovil Zadařino jméno.

„Jo, to se mi teď stává pořád. Většinou je ta aura ale černá,“ řekl Yorik a zašklebil se. „Měl bych s tím něco dělat.“

„A co bys s tím chtěl dělat, Yoriku? Jsi z části Tantr, tak to k tomu asi patří, ne?“

„To máš asi pravdu, Megan, ale je to dost nepraktické. Jsou situace, kdybych si své pocity radši nechal pro sebe.“

„Však ty na něco přijdeš,“ poplácala ho po rameni Megan.

Chvilku tam jen tak mlčky seděli, až nakonec Yorik vstal.

„Musím se jít přivítat s ostatními a zařídít nějaké věci. Mimo jiné zařídít, abys mohla zůstat v paláci. Myslím, že matka ani otec nebudou proti.“

„To nebude třeba, Yoriku. Znáš mě, vyrostla jsem v malé chaloupce. Je to tu sice krásné, ale ke štěstí to nepotřebuji.“

„Dobře,“ kývl Yorik a nabídl jí rámě. „Jdeš se mnou?“

„A sluší se to?“

„Nevím,“ odvětil Yorik. „Ale je mi to jedno.“

„Takže ta tvá bezcitnost má i své výhody,“ usmála se Megan.

„Někdy.“

Když se smíchem sbíhali ze schodů vedoucí ze zahrad, všimla si jich Neferfe. Loktem šťouchla do Crabathora, který byl zapředený do rozhovoru s Rumblitzem.

„Přijde ti to normální?“ vznesla pak otázku.

„Vůbec netuším, na co se mě ptáš, moje královno,“
odpověděl vyrušený Crabathor.

„Tak se na ně podívej. Vypadá snad Megan na to, že se
dozvěděla, že si náš syn vezme jinou ženu?“

„Jak to mám vědět?“ odpověděl nechápavě Crabathor.

„U zlatého Ankhu, ty jsi vážně taky kus kamene, Crabe,“
povzdychla si Neferfe.

„Kus kamene se hodí dobře na válečnou sekyru,“
zamumlal Crabathor.

„Jo. Jenže k tomu potřebuješ pořádný topůrko,“
odpověděla Neferfe a pomstychtivě se usmála.

Yorik s Megan po chvílce doběhli až k nim.

„Chystáte se někam?“ zeptala se jich Neferfe.

„Ano, matko,“ odpověděl Yorik. „Zajedu na Leišenské
pláně pozdravit přátele. A chtěl jsem se tě zeptat, jak
dlouho asi trvá naplánovat svatbu.“

„Mno,“ zaváhala Neferfe. „Nějakou dobu to zabere.
Výzdoba, šaty, slavnostní tabule. Taky se musí včas
rozeslat pozvánky, předpokládám, že budeš chtít pozvat
například i Umejtése a samozřejmě nějakou dobu
potrvá, než hosté dorazí, a to nemluvím o tom, že i oni
se na takovou událost musí připravit. Počítej tak asi půl
roku.“

„Výborně,“ odpověděl Yorik. „Tak to bych měl všechno
stihnout.“

„Co chceš ještě stihnout? Ty nezůstaneš do svatby
doma?“ zděsila se Neferfe.

„Nemůžu, mami. Mám rozdělanou práci v Galeji a
především bych měl také požádat o ruku Zadařinu

rodinu. Jsem si celkem jistý, že je to slušnost ve všech společenských vrstvách.“

„Tak to zase bude legrace,“ utrousil Rumbnitz. Crabathor se na něj nechápavě podíval.

„No moc nekoukej. Umíš si představit, že náš Yorik někoho o něco žádá?“

„Ani ne,“ odpověděl vládce Aquilonie.

„A teď si představ, že to nakonec udělá a někdo mu řekne ne.“

„Aha. Rozumím,“ řekl Crabathor a pak se otočil k Yorikovi. „Samozřejmě můžeš počítat s královským doprovodem, synu. I když jsi trůn odmítl.“

Yorik se na otce shovívavě usmál. „Děkuji za nabídku, otče, ale poletím na Polarovi. Je to mnohem rychlejší.“

„Ale doprovod by ti poskytl ochranu,“ řekl Crabathor celkem vážně, což přerušil Yorikův upřímný smích.

„Bez urážky, otče, ale věci se dost změnilly. I ve spánku jsem teď silnější než celá tvoje armáda. Tvůj otec ti to jistě rád vysvětlí, zatímco budu v Leišenu. A pokud si budu někoho brát s sebou, budou to mí přátelé právě odtamtud,“ řekl Yorik a otočil se k odchodu.

„A není to opice!“ zavrčel Yorik přes rameno.

„Nic jsem neřekl,“ bránil se chabě Crabathor.

„Já vím. To já jen tak preventivně,“ řekl Yorik a obrátil se k Megan. „Jdeme?“

Virossa překvapeně vzhlédla, když se rozlétly dveře do sálu. Stál v nich Ozzmael a nevypadal, že by měl zrovna

růžovou náladu.

„Co tě sem přivádí, chlapče?“ zeptala se ho ještě, než stačil otevřít ústa.

„Ty víš, co mě sem přivádí, matko,“ odpověděl Ozzmael.

„Už mám dost těch tvých intrik, kterými se mě snažíš držet od trůnu. Buď mi okamžitě předáš vládu, nebo...“

„Nebo co, Ozzmaeli?“ položila otázku Virossa a nevinně se na Ozzmaela podívala. „Přece bys neublížil své matce. Pamatuj, chlapče, že jsem možná jediná, kdo tě kdy bude milovat.“

„To je přesně ono, matko. Tvé lichotnické řeči, kterými se mi vlastně vysmíváš. Ale já tě varuji. Okamžitě mi předáš vládu!“

„Ale Ozzmaeli,“ řekla Virossa vlídně. „Vždyť víš, že to nejde. Vůbec nic o tom nevíš. Ještě jsme se nevzpamatovali z toho, co napáchal tvůj bratr Herpés. Země vyžaduje složité plánování a...“

„Tvoje poslední slovo?“ přerušil ji Ozzmael.

„Víš co, synku? Běž si trochu odpočinout, zítra si o tom promluvíme.“

„Jistě,“ řekl šeptem Ozzmael. „No nevádí. Já se ještě vrátím. A budeš litovat. Všichni budou litovat,“ bručel si pro sebe Ozzmael a odešel ze sálu, aniž by se, byť jen přes rameno, otočil.

2 – Mečem naplocho

Leišenské pláně, jak Yorik zjistil, když se blížili k branám, už nebyly pláně. Na loukách, kde se původně usadila bojová guilda AFOR, vyrostlo další město. Nebylo to už jen pár domečků pro veterány a kovárna. Byla zde taverna, rozsáhlá cvičiště, své uplatnění tu našel pekař i řezník, zkrátka Leišen měl vše, co mohl potřebovat.

Když projížděli branou, strážný zasalutoval. Yorik s Megan projeli kolem sochy Tora a namířili si to nejdříve k Daurorinu domku. Daurora je srdečně uvítala a poslala pro Teroru, která zrovna vedla výcvik nováčků. Nakonec ale nepřišla jen Terora. Přivedla s sebou i několik nováčků, kteří s téměř božskou úctou hleděli na mladého mága.

„Cos nám přinesl, čaroději?“ řekla Terora a nadšeně Yorika objala. Pak se podívala na Megan. V tom pohledu bylo trochu závidi, trochu lítosti a trochu zloby. „Snad se nebudeš ženit?“

„Budu,“ odpověděl Yorik. „Ale proto tu nejsem. Chtěl jsem vidět své přátele a podívat se, jak jsme na tom s bojovníky, protože nastávají velmi těžké časy.“

Terora probodla Megan pohledem.

„On si nebere mě, Terorko,“ řekla Megan a usmála se.

„Dostaly jsme košem obě,“ dodala.

„Aha,“ vypadlo z Terory. „Věc nepodstatná,“ řekla ale už o něco klidněji. „A jaké časy, co se chystá?“

Yorik jí ve zkratce vysvětlil, jak se to má s ním a s proroctvím. Také to, že je čekají těžké bitvy proti zvrhlým mágům, padlým bohům a kdo ví čemu ještě. A že to bude potřebovat odhodlané a statečné muže. A ženy samozřejmě.

„Tak t aby ses na to pođíval sám, ne?“ řekla Terora a vlekla Yorika i s Megan mezi vyjukanými nováčky ke cvičišti.

Sdílena doskákala k potoku a vyčerpaná se svalila do trávy. Podpaží měla rozedřené do krve od berle, kterou si vyrobila z uschlé větve, ale alespoň mohla chodit. Tedy chodit. Byl to zvláštní boj o každý krok, protože když máte zlomenou nohu i ruku na stejné straně, je to trochu protivné. Ale nakonec se s tím vypořádala. Horečky už ustoupily, otoky zmizely, kosti se hojily a po škrábancích zbylo už jen pár strupů. A teď se potřebovala umýt, jinak jí ta špína sežere zaživa.

Chvilku jí trvalo, než ze sebe stáhla šaty, ale pak už se s drkotajícími zuby vsunula do potoka. Voda byla ledová. Dokonce tak ledová, že měla chvilku pocit, že jí opustí bradavky a zmizí v potoce. Když se řádně vydrhla říčním pískem, vyplazila se na břeh jako užovka a sáhla po svých šatech. Ihned je zase zhnuseně odhodila. Děsivě páchly. Byla si jistá, že už jsou v nich stejně jiní nájemníci. Možná nastal čas zkusit nějakou magii.

Sdílena nebyla zvyklá kouzlit jen jednou rukou, ale po malé chvílce se jí to povedlo. Po několika pokusech se na jejím těle objevily nové šaty. Měly zářivě zelenou barvu a trestuhodně podtrhovaly její ženskost. Kdyby se v okolí někdo nacházel, jistě by jí ty šaty pochválil. Když se dostatečně vynadívala na svůj odraz v hladině potoka, ukázala prstem na hromádku starých šatů a ty okamžitě vzplály.

Něco bylo jinak. Cítila to. Jako by byla obklopená magií. Víc než dřív. Měla pocit, že se na ni magie ze všech stran tlačí a vybízí ji k dalším kouzlům. Když doskákala k průrvě ve skále, odložila berli a namířila prst na skálu. Z prstu jí vyletěl blesk a udeřil do skály. Do vzduchu se vzesla sprška kamenů a úzký otvor se zvětšil tak, že už se nemusela při průchodu drásat o ostré hrany.

Sdílena se usmála. Vracela se jí síla a to mohlo znamenat jediné. Už brzy odtud vypadne a pak ukáže těm cácorám, zač je toho loket.

Nováčci se snažili ze všech sil. Princ Yorik, vážený člen AFOR už od dětských let, nezdolný mág a srdnatý bojovník. Takoví se na vás nepřijdou podívat každý den. Cvičné hole praskaly, když do sebe s praskotem narážely a vytvářely bolestivá jelita, když se jim podařilo zasáhnout.

Yorik po nějaké době zvedl ruku a zastavil probíhající souboj. Vysvlékl si košili a jen v kožených kalhotách

uchopil hůl a postavil se do cvičiště. Pak vyhnal z placu oba bojovníky a kývnul na Teroru. Ta se naoko uklonila a s lehkým úsměvem na rtech se chopila hole.

„Svlíkat se nebudu, aby ses nevymlouval, že jsem tě rozptylovala,“ řekla Terora a zaujala bojovou pozici.

„Jsi naivní, když si myslíš, že stačí zůstat oblečená,“ utrousil Yorik s šibalským úsměvem a roztočil hůl, během čehož si ji přehodil do druhé ruky.

„Děkuji za lichotku, ale to tě před výpraskem neochrání,“ křikla Terora.

„Ani bych nečekal, že bych mohl vyhrát,“ řekl Yorik. „A pokud se tak stane, možná je na čase AFOR rozpustit,“ dodal Yorik a kroužil kolem Terory, která se jen otáčela kolem své osy.

„A jaký je tedy důvod, abys tu ukazoval to své atletické tělo?“

„Jediný důvod, proč jsem se svlékl, je, že si přeji, aby ta košile zůstala sněhobílá. Důvod, proč jsem tě vyzval, je ten, že by všichni měli vidět, co je čeká.“

A pak Yorik zaútočil. Jeho hůl s drnčením sjela po holi, kterou jeho úderu nastavila Terora. Když Yorik kolem Terory proletěl, konec Terořiny hole ho minul jen o vlásek. Terora mířila na jeho lýtka, ale Yorik, jako by to čekal, přešel do kotoulu a o kus dál a už znovu stál v bojové pozici. Tentokrát vedla útok Terora.

Yorik viděl, jak mu hůl dopadá na hlavu. Snažil se uhnout do strany a zároveň nastavit svou hůl jako štít. Terora však pohyb nedokončila, přehmatem změnila těžiště hole a udeřila Yorika přes žebra, až to zapraštělo.

„Á,“ vyletělo z Yorika, kterého úder vymrštil do strany. Žebra mu hořela, ale to mu nezabránilo, aby v pádu udeřil svou holí Teroru přes kotníky. Dutě to cvaklo a i takové bojovnici, jaká byla Terora, se zalily oči slzami. Jenže tohle byla Terora.

Ještě než se Yorik postavil na nohy, obdržel dvě rány přes záda a jen bleskurychlý úhyb ho ochránil od bolestivé modřiny na stehně. Hůl se jen zabodla do písku, až se rozstříkl na všechny strany. Yorik kontroval rychlým bodnutím na břicho. Terora úskokem ustoupila, ale jen proto, aby se saltem přenesla zpět a v letu udeřila Yorika do hlavy. Nehezky to zadunělo a Yorik slyšel, kromě zvonu, který se mu rozezněl v hlavě, i slabé křupnutí dřeva. Terořina hůl byla prasklá.

Yorik si letmo ohmatal rostoucí bouli a znovu zaútočil. Švihl holí doleva, směřujíc na Terořino koleno. Věděl, co se stane. Její hůl se zlomila, když mu ji postavila do cesty. S tím ale Yorik počítal, takže okamžitě máchl holí na druhou stranu a mocným úderem zasáhl Terořinu čéšku, čímž poslal slavnou bojovnici na kolena. Terora s heknutím přistála v kleče. Když Yorik zvedl svou hůl, aby Teroru dorazil, zjistil, že do špičky zlomený zbytek Terořiny hole mu míří do rozkroku.

Podíval se Teroře do očí. Ona věděla, co přijde a v očekávání věcí příštích, je trochu přivírala. Ostatní bojovníci, kteří kolem zápasíště utvořili kruh, se strnule dívali, jak Terora drží Yorika v šachu. Pak hůl, kterou Terora držela, v ruce vzplála a Yorik kopl Teroru do brady, až se převalila na záda. Terora po něm v pádu

hodila dva nože, které mu neomylně probodly stehna. Yorik předpažil a nevšímaje si rukovětí trčících mu z kožených kalhot, Teroru zdvihl magickou silou ze země. Zvedl druhou ruku a na písku se vztyčila druhá část zlomené hole. Samozřejmě špičkou nahoru. Terořino tělo pomalu plulo vzduchem a směřovalo nad hůl. A pak za naprostého ticha Yorik Teroru pustil. Bylo to přesně v ten okamžik, kdy ho něco udeřilo zezadu do hlavy.

Terora, která dopadla těsně vedle nastavené hole, se se smíchem zvedla. Yorik se vstal hned po ní a bolestivě si třel zátylek. Mladý bojovník s cvičným mečem stál stále na stejném místě, ze kterého srazil Yorika. Meč už neměl napřažený a v očích měl omluvu. Nedokázal ani otevřít ústa, aby vysvětlil své počínání, ale z jeho postoje bylo vidět, že by ten statečný čin bez rozpaků zopakoval.

„Jak se jmenuješ, chlape?“ věnoval mu pozornost Yorik.

„Cúchulainn,“ odpověděl muž.

„Výborně, Kukulíne,“ pochválil ho Yorik. „A mohl bys ostatním vysvětlit, proč jsi mě praštil?“

„Protože jste nebojoval fér, princí.“

„Jenom proto?“ ptal se dál šklebící se Yorik.

Kukulín tam stál, červený ve tváři i na krku, uši mu plály, zrak sklopený k zemi. Stále svíral cvičný meč, až měl bělavé klouby. „Chtěl jste zabít seržantku Teroru, pane.“ „Skvěle, Kukulíne,“ zamnul si ruce Yorik. Pak pomohl na nohy Teroře a postavil se před shromážděné bojovníky.

„Slyšeli jste ho?“ zakřičel Yorik tak, aby ho všichni slyšeli. „Bránil vaši seržantku, protože jsem nebojoval fér. Kukulín má dnes volno a zvu ho na pivo. Vy ostatní si vezměte zase ty vaše klacky a přemýšlejte, proč jste tu stáli jako banda sráčů, když jsem se chystal zabít nejkrásnější válečnici všech dob. A pokud vás trápí, proč jsem nebojoval fér, tak vám to řeknu. A poslouchejte dobře. Bez magie bych ji nikdy neporazil. Pochází z rodu, který války nejen absolvoval, ale i měnil jejich průběh a určoval vítězné strany. Ona je neporazitelná válečnice. Proto jsem použil magii. Že to není fér? Terorko, řekni jim, co je ve válce fér?“

„Vůbec nic, Yoriku,“ řekla Terora.

„Slyšeli jste bando? Ve válce není fér vůbec nic. Buď umřete vy, nebo umře on. Zapomeňte na čest v souboji. Bojujte tak, abyste zítra mohli bojovat znovu. Rvěte se, jak nejlíp umíte. Bojujte za sebe i za své druhy, jako to udělal tady Kukulín. Netuším, co se tomu chudákovi hnalo hlavou, když se rozhodl Teroru chránit, ale tuším, že na svůj život nemyslel,“ řekl Yorik a bez mrknutí oka si vyrval z nohou nože, které mu stále trčely vprostřed stehů.

„Jsem hrdým členem AFOR,“ pokračoval Yorik. „Dbejte na to, aby to tak zůstalo. A vy, co máte pochyby o tom, zda skutečně dokážete obětovat svůj život ve prospěch něčeho většího, odejděte. Odejděte hned, protože ti, kteří tu zůstanou, se dočkají jen jediné pocty.“

„Jaké pocty, pane?“ zeptal se Kukulín, stále obouřč

třímající cvičný meč.

„Dostane se jim cti zemřít jako člen AFOR!“

„Á, princ Yorik vede motivační řeč,“ ozvalo se z rohu cvičiště.

Yorik se otočil po hlasu.

„Háží brouha cap?“ zahalekal Yorik a usmál se na nově příchozí.

Z rohu přicházeli Zing a Zang, dvojbarevná dvojčata.

„Let sgos ít heleg endman,“ odpověděl Zing za oba bratry.

„Tak to jdete akorát včas. Kukulíne, ukaž se jim!“

„Co je to za vola?“ řekl překvapeně Zang.

„No to je legenda,“ zasmál se Yorik. „Ten chlap mě vzal normálně mečem po palici. Zezadu.“

„Hm,“ zabručel Zang. „Tak to chtělo odvahu. Co mu za to ufikneš?“

Kukulín hlasitě polkl, ale stále stál na místě s mečem v ruce.

„Pozval jsem ho na pivo,“ odpověděl Yorik. „Půjdete taky?“

„Jistě, princí. Bude nám ctí.“

„Půjde i ta vaše opice, pane?“ řekl Zing.

„Jo, myslím, že určitě. A klidně pro ni skoč, Zingu. A řekni jí, že se Yorik ptá, jestli ta opice s námi zajde do taverny.“

„Víte, princí,“ ošíval se Zing. „Já to tak nemyslel, nechtěl jsem nikoho urazit.“

„Ne? Pak je to ještě horší.“

„Ale, princí...“ koktal Zing.

„Víš co, Zingu? Já si tam skočím sám. A ty zatím můžeš

dělat Teroře protivníka, aby tady mladí pochopili, že válka není peříčko.“ Pak se Yorik otočil k Teroře. „Zabíjet ho nemusíš, ale nešetři ho jako mě, jo?“

„Rozkaz, princí!“ vyštěkla Terora a kývla na Zinga. Ten se jen ohlédl za odcházejícím Yorikem.

„To pivo platí, princí?“

„Když tam budeš schopen dojít, proč ne,“ houkl přes rameno Yorik.